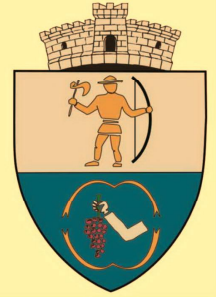

Községi dobszó

Hegyközcstár község hírlapja 2017. XI. Évf. 10. szám, Október

Az Aradon kivégzett 13 vértanúra emlékeztek a hegyközcstáriak

A hegyközcstári református templomban, vasárnap ökumenikus Istentiszteleten emlékeztek meg az aradi 13 vértanúra, és a szabadságharc áldozataira

A hideg, októberi időjárás ellenére sokan részt vettek vasárnap, 2017. október 8-án a hegyközcstári református templomban megtartott megemlékező, ökumenikus Istentiszteleten, amelyen jelen volt a község alpolgármestere Nagy István Róbert is.

Miklós Péter Csaba lelkipásztor az 1949. október 6-án Aradon kivégzett 13 vértanú megemlékezésére, igemagyarázatát a Jn 15, 13-ra alapozta: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.”- hallhattuk a Szentírás szavait.

Ady Endre: Október 6 című versében az október 6. mártírjaira emlékezve a következőképpen ír: „Őszi napok mosolygása, őszi rózsza hervadása, őszi szélnek bús keserve egy-egy könny e szentelt helyre, hol megváltott - hősi áron – becsületet, dicsőséget az aradi tizenhárom.” Ezekkel a szavakkal kezdte igemagyarázatát a lelkipásztor, majd kihangsúlyozta, hogy gyülekezeti közösségünkben a mai napon emlékezünk rájuk és mindazokra, akik életüket áldozták a szabadságharcért.

„Az 1848-49-es szabadságharcban Jézus barátaiaként álltak ki igazukért, hiszen több nemzetiségűek voltak, de barátok, barátok a Jézus Krisztusban. (...) az aradi vértanúk vállalták a halált is barátaiért, pedig családjaik voltak, de életüket adták a nagy családért, akik nem a halálért, hanem az életükért küzdöttek, egy jobb életért, egy igaz ügyért harcolva. (...) lelkükben ott volt a szeretett a család iránt, nemzetünk iránt. Utolsó óráikban levelet írtak, vagy éppen könyvet olvastak megértve Isten akaratát, nekik életüket kellett adják a nagy családért, magyar nemzetünkért, a szebb jövő reményében.” – hangzottak a lelkipásztor prédikációjában.

Ez a nap fekete betűvel van bejegyezve a magyar történelem lapjain, hiszen igaz célért küzdöket végeztek ki ezen a napon, még életüket is feláldozták a nemes cél érdekében, de segítette őket erős hitük, mert hittek a Megváltó erejében, amilyen hősieen harcoltak, olyan hősieen álltak szembe kivégzőikkel, mert velük volt Jézus Krisztusban vetett lelki erejük.

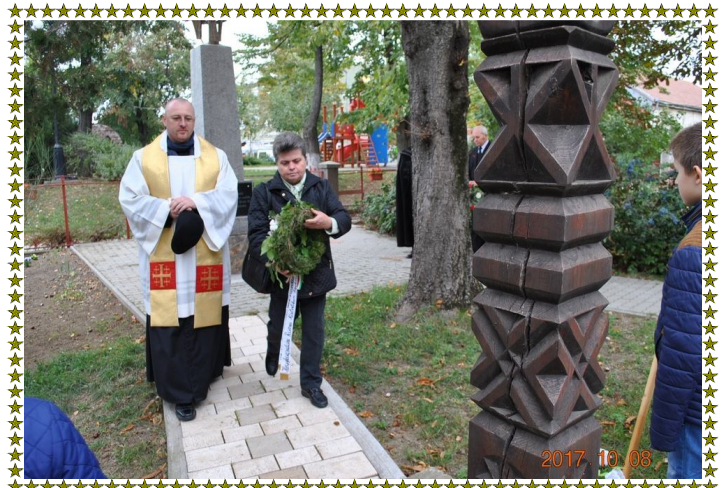

„Amikor kivégzőik előtt álltak nem a kivégzőkre tekintettek, nem a puskákra, fegyverekre, nem az ellenség álnok bosszújára, nem siránkoztak sorsuk felett, mert lélekben a golgotai keresztre, Krisztus keresztyére néztek, ahonnan erő sugárzott a halállal való szembenézéshez. Maguk előtt látták a múltat, maguk előtt látták a szolgaságban nyögő népünk sóhajtozásait, a kivégzőosztagot, a fegyvert, a szomorú eseményt, de maguk előtt volt a jövő is, látták, hogy a jövőben be fog érni az ő küzdelmüknek drága gyümölcse, be fog érni azaz idő, amit úgy hívnak, hogy szabadság! „- mondta az igehirdető.

Az igehirdetést követően elsőként a gyülekezet kórusa, majd a vallásórás gyerekek együttese és az ifjak együttese nemzeti dalokkal emlékeztek a kivégzett áldozatokra.

A templomkertben Miklós Csaba Péter lelkipásztor idézett, Kupán Árpád: Hűség és helyállás c. Biharszntjánosi krónikájából, ahol említést tesz a szerző Makó József hegyközcsatári lelkipásztorról, aki 1848-1878 között szolgált a gyülekezetben, és akit esperessé kinevezve arra akartak rávenni, hogy szolgatársait bírja rá az akkori hatalommal való együttműködésre, de nem tette.

Kruzslitz Imre hegyköztötteleki római katolikus lelkipásztor megemlékező imáját követően a jelenlévők elénekelték nemzeti imánkat, a Himnuszt, majd a református és római katolikus egyházak és a községi RMDSZ képviselői a kopjafánál elhelyezték a kegyelet koszorúit.

Méltóságteljesen emlékeztek a csatári iskolások

A református templomban, az aradi 13 vértanúkra emlékeztek méltóságteljes műsor keretében a Hegyközsatári Benedek Elek Iskola tanulói és az iskola munkaközössége

Idén is, mint minden évben október 6-án, a Hegyközsatári Benedek Elek Iskola tanulói az 1848-49-es szabadságharc áldozataira, az aradi 13 vértanúra emlékeztek méltóságteljes műsor keretében, a református templomban.

A nyitóáthítaton Miklós Csaba Péter lelkipásztor igemagyarázatát a Filippi 2:3-8-ra alapozta. „(...) Október 6 Nemzeti Gyásznapi, amikor nemcsak az aradi 13 vértanúra emlékezünk, hanem mindazokra, akik életüket adták a szabadságért, hazáért. (...) Ők nem magukért tettek, amit tettek, hiszen nekik is volt családjuk, gyerekük, feleségük, de mégis megtették, mert meg kellett tenniük (...) Olyan emberek voltak, mint mi, de mégis többek, mert helyt kellett álljanak” – hangzottak a lelkipásztor szavai.

A gyerekek, kicsik és nagyok figyelmesen hallgatták osztálytársaik verses-zenés megemlékező összeállításukat, amelyre Jakab Ernő történelem tanár, Demeter Ignác magyar nyelv és irodalom tanár, valamint Molnár Júlia tanítónő készítette fel őket. A versek amelyek elhangzottak: Tompa Mihály – A madár, fiaihoz; Kovács István – Világos 1849, Juhász Gyula – Vértanúk, Polágyi Lajos – Az aradi vértanúk, Juhász Gyula – Himnusz az emberhez, mindezek zenei betéttel Chopin – Gyászzinduló és Mozart – Requiem, zenei művekből.

A több száz, ezer kioltott életet követelő szabadságharc nem egy egyszerű forradalom volt, hiszen ők csak szabadságra vágytak, szabadulni a zsarnokság alól. A 168 éve történetet tudatosítani kell fiataljainkban, megismertetni velük nemzetünk múltját, hiszen „akinek múltja van annak van jövője is”. Álljon példaként előttünk az örmény származású Kiss Ernő honvéd altábornagy, akinek utolsó szavai üzennek a mindenkori ifjúságnak: "Istenem, az újkor ifjúsága egész emberré lesz - e ? Árpádok dicső szentjei virrasszatok a magyar ifjúság felett, hogy Krisztusé legyen a szívük és a hazáé az életük!"

Mária neve –búcsút tartottak Hegyközcsatárban.

Hegyköztóttelekiek egy kisebb csoportja kedvet kapva a szentjobbi búcsúra gyalogló zarándoktól, felelevenítve a régi hagyományt, szeptember 17-én gyalog ment Hegyközcsatárba a Mária neve-plébániatemplom búcsújára, Blaga Antoniu tótteleki harmadéves kispap vezetésével, útközben rózsafüzért imádkozva és Mária-énekeket énekelve.

A templomajtóhoz közeledve már hallani lehetett a Miklós Spurigán Zoltán kántor által vezetett tótteleki kórus szép énekét.

Az ünnepi szentmisét Vas Csaba atya, lazarista szerzetes, a nagyváradai Szent Katalin templom plébánosa celebrálta. Prédikációjában rámutatott arra, hogy Mária példáját követve nekünk is igent kell mondanunk Isten tervére. Ő azt akarja, hogy mi szabadon döntsünk ömelle. A Szűzanya a legalázatosabb, „a legnagyobb Mester”, ahogy Csaba atya fogalmazott. Az emberek figyelmét mindig szeretett fiára, Jézusra irányítja, ezt jól példázza a kánai menyegző és az a sok-sok csoda, ami az Ő közbenjárását kérve valósult meg.

A mise végén Kruzslitz Imre atya, helyi plébános megköszönte Vas Csaba atyának a szolgálatot, az ünnepi beszédet, Miklós Csaba Péter helyi református lelkésznek a jelenlétét és buzdító szavait, akivel kölcsönösen részt vesznek egymás ünnepein, Kiss Márton bélfenyéri plébánosnak, a jelenlévő négy kispapnak, a zarándokoknak, hogy eljöttek a hegyközcsatári búcsúra, ki gyalog, ki kocsival, a csatári hívek segítségét, a hegyköztótteleki kórus szolgálatát.

A szentmise a Te Deum eléneklésével és szentségi áldással zárult. De ezzel még nem ért véget az ünnep.

Minden jelenlevőt szeretetvendégségre vártak a plébánián, ahol finom étellel, itallal, süteménnyel kínálták a vendégeket, hogy ne csak lelkileg, hanem testileg is feltöltődve indulhasson mindenki haza. Isten áldja a csatáriakat.

Iványi Ilona

Emlékművet avattak a hegyközcsatári reformátusok, az 500 éves Reformáció jubileuma alkalmából

Vasárnap délután ünnepi istentisztelet keretén belül emléklappal jutalmazták az egykori és jelenlegi presbitereket, valamint reformációs emlékművet avattak a csatári reformátusok

A hideg, esős, őszi időjárás ellenére sem maradtak otthon a csatári református gyülekezet tagjai, egykori és jelenlegi presbiterek, vasárnap 2017. október 29-én délután, amely hármas ünnep volt, egyrészt a Reformáció emlékünnepe, amely alkalmából kiszégezték a templomajtóra a lutheri 95 tétel magyarra fordított változatát, Emléklappal jutalmazták az egykori és jelenlegi presbitereket az egyházban végzett munkájuk elismeréséért, valamint Emlékművet avattak az 500 éves Reformáció tiszteletére.

Az ünnepi istentiszteleten Dénes István Lukács a Bihari Református Egyházmegye esperese hirdette Isten igéjét a Nehemiás 8,12-re alapozva az igemagyarázatot.

„(...) a népek Nehemiás korában rádöbbenek arra, hogy a Szentírás nélkülözhetetlen számukra, ami a mai kor embereinek is az kellene legyen, azok az emberek önként mentek és hallgatták az akkori lévita papok által felolvasott igéket”- prédikálta az esperes.

Az igemagyarázatot követően Miklós Csaba Péter a gyülekezet lelkipásztora köszöntötte a jelenlévőket, megköszönve az esperesnek az igei szolgálatot, majd a főgondnok és gondnok Emléklapokat adományoztak az egykori és jelenlegi presbitereknek az egyházközségben végzett munkásságuk elismeréséért, valamint azon személyeknek, akik munkásságukkal hozzájárultak az egyházközség anyagi és lelki gyarapodásához.

Az emléklapok átadását követően elsőként a Hegyközcsatári Egyházközség „Nagy Géza” énekkara szolgált, majd a Hegyközcsatári Vallásórás gyerekek együttese és a vallásórások gitár kísérettel egy zenésverses összeállításban dicsérték az Urat. A Hegyközcsatári Kersztyén Ifjak együttese ismét elkápráztatta előadásukkal a jelenlévőket.

Az előadásokat követően maga a tudósító, mint a gyülekezet gondnoka beszélt a ReforMaraton 500 rendezvénysorozatról. Bardócz Csaba lelkipásztor, az alapcsapat főembere a tudósítónak elmondta, „a rendezvény célkitűzése, hogy 500 óra alatt, 8000 kilométert megtéve, a Kárpát medence több száz településére elvigyék a Luther Márton által, 500 évvel ezelőtt írt 95 tétel magyarra fordított változatát.

A kerek évfordulón, október 31-én a Szomor Attila siteri lelkész által tervezett mai modern falragaszokon szereplő tételek több száz protestáns templom falára, ajtajára lesznek kiszegve, illetve kiragasztva Wittenberg és Bereck, a legkeletebbi magyar területen lévő Protestáns Egyházközség között.

A rendezvény nem titkolt célja az is, hogy hozzájáruljon ahhoz, hogy az egyház minél inkább olyaná változzon, amilyenek az Isten szeretné azt látni. Ehhez mi, akik részesei lehetünk az eseményeknek, annyit tehetünk hozzá, hogy olyaná változunk, amilyenek a jó Isten elképzelt minket. Nem valamin, valakin, hanem magunkon kell változtatnunk.”

A bemutatást követően a gyülekezet kivonult a templomkertbe, ahol elsőként kiszegették a templomajtóra a magyarra fordított lutheri 95 tételt, majd Dénes István Lukács esperes, Miklós Csaba Péter lelképásztor és Mészáros Károly főgondnok leleplezték az 500 éves Reformáció Emlékművet, amelynek talapzatát Kóti János vállalkozó Molnár Béla segítségével készítették, míg a talapzatra helyezett nyitott Biblia formájú fekete márványt a bihari Herman & Herman sírkőkészítők kezük munkáját dicséri. A könyv egyik oldalán a következőket olvashatjuk: 500 éves a Reformáció 1517 - 2017, 450 éves a Magyar Református Egyház 1567-2017, míg a másik oldalán egy bibliai idézet: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez;” alatta ugyancsak fekete márványlap a következő felirattal: SOLI DEO GLORIA—

EGYEDÜL ISTENÉ A DICSŐSÉG, Állította a Hegyközsatai Református Egyházközség 2017. október.

A leleplezés után az esperes megáldotta az emlékművet, majd a jelenlévőket meghívták a gyülekezeti házba egy bőséges szeretetvendégségre.

A hegyköztótteleki római katolikus templom felszentelésének évfordulója

A hideg őszi időjárás ellenére sokan vettek részt Hegyköztótteleken a római katolikus templom megszentelésének 183. évfordulóján rendezett templombúcsún

Vasárnap délelőtt, 2017. október 8-án, a hideg őszi időjárás ellenére sokan vettek részt a hegyköztótteleki római katolikus templom felszentelésének 183. évfordulóján rendezett búcsúünnepen, körmeneten.

A templom padjai, a karzat és a bejárat tér zsúfolásig megtelt. A helyi katolikus közösség mellett ott voltak a környező települések más felekezeteinek képviselői, távoli zarándokok Nagyváradról, Köröstarjából a Hegyköz falvaiból és még sok más településről. Az ünnepi szentmisén jelen voltak a község előljárói, Bónisz Sándor polgármester, Nagy István Róbert alpolgármester.

Az ünnepi szentmisét celebrálta és annak szónoka, Vass Csaba, a Szent Katalin Telepi Plébánia lelkipásztora, aki szólt a templom jelentőségéről egy közösség életében, majd emlékeztetette a jelenlévőket a templomok bejáratánál lévő felírra: „A templom Isten háza és a mennyország kapuja.” Valóban a templom Isten lakhelye, az alázatos és hívő lélek számára Isten háza a menny kapuja a földön, a templom otthon, a hívő emberek otthona.

„... ahhoz, hogy ma itt ünnepeljünk arra volt szükség, hogy őseink meghallják az Isten sugallatát, hogy az itt élő keresztény emberek templomot építsenek, megszenteljék, legyen egy hely, ahol közösségben imádkozhassanak, (...) a templomépítő üzen a világnak: Isten itt lakik velünk, köztünk van (...) mit jelent megünnepelni a templomszentelést? Elsősorban azt, hogy az üzenet megérkezett hozzánk, amit őseink elindítottak, amit annak idején őseink megfogalmaztak, mi vagyunk ennek az üzenetnek a hordozói. (...) olyan jó a templomba belépni, amely azt sugározza, hogy nem mindegy az itt lakóknak, hogy milyen a templomuk, azt szépítik, újíttják és megőrzik a jövőkor számára, és itt vannak azok a pontok, amelyek útjelzőként vezetnek bennünket Krisztus felé.” – hallhattuk a szónok prédikációjában.

A hegyköztóttelekiek hálával gondolnak templomépítő őseikre. Az ők Istenbe vetett hitük, áldozatos munkájuk és jövőbe vetett bizalmuk ékes bizonyítéka a szépen megépített templomuk.

Az elmúlt 183 év alatt sok viszontagsággal kellett megküzdeni. Az idő vasfoga, mint mindenben, a templomon is megmutatta nyomait. Ám hogy még ma is állhat hálával kell gondolnunk azokra, akik komolyan véve a költő szavait: "NE HAGYJÁTOTK A TEMPLOMOT!", fenntartották, ápolták, szépítették, felújították e házat Isten dicsőségére és egyházközségük javára. Az évek során sokszor nagy áldozatot jelentő felújítások kerültek végrehajtásra mind a templomban, mind a plébánián, a hívek áldozatos munkájából és nagylelkű adományaiból, a Megyei Tanács, a Nagyvárad Római Katolikus Egyházmegye segítségével. Mindezek a munkálatok is jelzik, hogy a tótteleki hívek szeretnének méltóak lenni őseikhez, folytatva az ő munkájukat.

A közös együttlét és az ünnep hangulatát emelte a helyi gyülekezet énekarának szolgálata Miklós Spurigán Zoltán kántor-karnagy irányításával.

Miklós Csaba Péter a hegyközcsatári református gyülekezet lelkipásztora ünnepi prédikációjának igemagyarázatát az Apcsel 3,1-6 verseire alapozta.

A templombúcsú körmenettel ért véget, Tedeum (hálaadó éneklés) éneklést tartottak, majd a szentségáldás következett.

A Hegyköz lelkipásztora Kruzslitz Imre, Imre atya, megköszönte mindenkinek a szolgálatot, a gyülekezetnek az áldozatos munkát, mindenkinek, aki bármivel hozzájárult a mai búcsúünnep megszervezéséhez és megrendezéséhez. Külön megköszönte a Bethlen Gábor Alapnak az anyagi támogatást.

A hegyköztótteleki ünnepség nemzeti imánk, a Himnusz eléneklésével ért véget, majd a helyi gyülekezet meghívására mindenki bevonult a kultúrházba, ahol szeretetlakomára (agapé) hívták a jelenlévőket, hiszen a hegyköztótteleki vendégszeretet immár a határon túlra is eljutott, erről magunk is megbizonyosodtunk.

Kettős ünnepet tartottak a tótteleki római katolikus templomban

A Hegyköztótteleki és Hegyközcsatári Római Katolikus Egyházközségek szervezésében, ünnepi szentmisére került sor a tótteleki templomban, amely keretén belül munkásságukat, elismerő érmekeket adományoztak a Hegyközi volt és jelenlegi Egyháztanácsosoknak, majd a felújított Plébánia épületének megáldása következett

Szép őszi időjárás volt szombaton 2017. október 21-én, habár a hőmérséklet elmaradt az előző napokéhoz képest, amely befolyásolhatta, hogy sokan ugyan, de mégis kevesebben voltak a megszokottnál az ünnepi szentmisén Tótteleken, amely szentmisét exc. Böcskei László Nagyvárad megyéspüspök mutatott be.

A plébániáról átvonulva a püspök úr üdvözölte a kint várakozókat, egy-egy személlyel kezét fogott és mondott néhány kedves szót. Jelen voltak a község elöljárói, Bónisz Sándor Hegyközcsatár község polgármestere, Nagy István Róbert alpolgármester, valamint Borsi Lóránt, aki a megyei RMDSZ-t és Megyei Tanácsot képviselte.

Miután Kruzslitz Imre a Hegyköz plébánosa köszöntötte a jelenlévőket, a szentmise bemutatása előtt, Böcskei László megyéspüspök örömet fejezte ki hogy együtt ünnepelve hálát adhatunk ma itt ebben a szépen, kívül belül felújított templomban, Istennek. „Hálaadás azért, mert láthatjuk munkánk gyümölcsét, hálaadás a templomért, amely nem csak kövekből áll, hanem élő kövekből is. Elismerésünket próbáljuk kifejezni, azoknak akik a háttérmunkát végzik, valamint tettek azért, hogy Isten élő egyháza legyen. Ezért elismerésünket fejezzük ki tudván azt, hogy minden Isten akaratával történik.”- hangsúlyozta a megyéspüspök.

Idézetek hangzottak el a Szentírásból, Ezékiel próféta könyvéből, Szent Pál apostolnak a Rómabeliekhez írt leveléből, valamint Szent Lukács Evangéliumából, amelyek alapját képezték a bemutatott szentmisének.

A püspök beszédében rámutatott, hogy egy közösség életében négy épület az ami nagyon fontos, a templom, a plébánia, a közösségi ház, valamint a családi ház, majd külön-külön beszélt mindegyik fontosságáról, mely szerint a Plébánia nem kizárólag a lelkipásztor, plébános otthona, hanem a közösségé, így a pap otthona az emberek otthona is.

A szentmise bemutatását követően került sor az ünnepélyes ajándékok átadására, az egykori és jelenlegi, Hegyközújlak, Hegyközcsatár, Hegyköztöttelek, Hegyközpályi és Siter, Egyháztanácsstagok munkásságának elismerése jeléül, amelyet a megyéspüspök személyesen adott át, egy-egy kedves szó kíséretében, Azok, akik valamilyen oknál fogva nem lehettek jelen, egy későbbi időpontban, otthonaikban vehették át.

A mai rendezvénynek még volt egy meglepetése, exc. Böcskei László megyéspüspök Iványi Ilonát a Hegyköztötteleki Római Katolikus Egyházközség Egyháztanácsának elnökét a Szent László emlékéremmel tüntette ki a közösségért tett kiemelkedő munkásságának elismeréseként.

Kruzslitz Imre, Imre atya, megköszönte a püspök úrnak a támogatást, a Polgármesteri Hivatalnak, a Megyei Tanácsnak és mindenkinek a sok kétkezű munkát, önkénteséget, a pozitív hozzáállást, mindenkinek, aki bármivel is hozzájárult az évek során a plébánia, kultúrház, a templom, az egyházi épületek karbantartásában, modernizálásában, felújításában.

A köszöntéseket követően mindenki átvonult a plébánia épülete elé, majd Böcskei László megyéspüspök megáldotta a szépen felújított épületet.

A töttelekiek híres vendégszeretetéről ma is meggyőződhattünk, hiszen mindenkit szeretetvendégségre hívtak a kultúrházba.

Fergeteges hangulatú szüreti mulatság volt Hegyközcsatárban

A tíz párból álló hegyközcsatári Szalmavirág néptáncsoport tagjai lovas szekereken indultak el hívogatni a község falvaiba, elől lovas legénnyel, aki egyben a kisbíró szerepét is betöltötte.

Hegyközcsatárban és környékén a szeptember végétől novemberig tartó időszak, Szent Mihály napjától (szeptember 29.) Simon – Júdás (október 28.) napjáig, legfontosabb gazdasági, és egyben társadalmi eseménye a tengeri szedés mellett a szüret volt, amely hagyomány mai napig is él.

Még az elmúlt században is (a kollektivizálás előtt, mert eben az időben több szőlőhegyet felszámoltak pl. a Szentillyés, Kurczina) a csatári szőlőhegyen szorgoskodók éneklésétől, tréfálkozásaitól, volt hangos a vidék, amelyet a szüret befejeztével evés-ivással, mulatozással ünnepeltek meg. A Hegyközi szőlősgazdák a szőlőszedés utolsó napján nagy mulatságokat, felvonulást tartottak, amely este bállal zárult.

Az egykori szüretelők elmaradhatatlan kísérője volt a rezesbanda, amely gazdától-gazdáig haladva elhúzta a szüretelők nótáját, a fizetség a gazda belátására volt bízva, általában szőlőből, mustból állott. Ma már ugyan elmaradnak a nagy szüretelések és a rezesbanda, de a maguk módján ezt a hagyományt próbálják átmenteni fiataljaink, már több évtizede, hogy a legfiatalabb generáció is tovább vihesse szülei, nagyszülei szokásait, ezért minden évben a megrendezendő szüreti mulatságok a mai kor fejlődésével is megtartják a régmúlt idők szokásait.

A hideg őszi időjárás sem szegte kedvüket a hegyközcsatári Szalmavirág néptáncsoport tagjainak, akik már hónapokkal ezelőtt készülődtek a mai napra, 2017. október 28, amikor egy hagyományos szüreti mulatságba, szüreti bálba hívogathattak Hegyközcsatárban, Hegyköztótteleken, Hegyközpályiban és Hegyközújlakon.

Már a kora délelőtti órákban gyülekeztek a kultúrházban, hogy egy bőséges reggeli elfogyasztása után a templomban, Isten házában mondjanak hálát a bő termésért és kérjék Isten áldását a mai rendezvényre.

A kultúrházból, a szép magyar ruhákba öltözött lányok és fiúk, átvonultak a református templomba, ahol egy ökumenikus hálaadó istentisztelet keretén belül Miklós Csaba református lelképásztor és Kruzslitz Imre római katolikus plébános áldásaival indulhattak behívogatni az esti bálba, szüreti mulatságba.

Miklós Csaba Péter a hálaadó istentisztelet igemagyarázatát a Nehémiás 8,10-re alapozta.

„(...) Szép dolog a hagyományörzés, amit őseink reánk hagytak, tovább vinni, de milyen öröm lenne, ha tovább vinnénk őseink hitét és ragaszkodásaikat is egyházaikhoz.” – prédikálta a lelkipásztor.

Jó érzés volt látni, azt az odafigyelést és szeretetet, amelyben részesítették a fiatal táncosokat minden faluban, ők ezt érezték is, még odaadóbban táncoltak és mutatták meg tehetségüket.

Már jól beesteledett, amikor visszaértek a hívogatásból, egy jó és finom vacsora elfogyasztása után, amelyet a gyerekek szülei és a Polgármesteri Hivatal alkalmazottjai készítettek a kultúrház konyhájában, megkezdődött az igazi szüreti bál.

A kultúrotthon egy adott pillanatban már úgy nézett ki, hogy kicsinek bizonyul, örültek is a szervezők, rendezők, hiszen több százan jöttek el mulatni.

Idén a szüreti bálosokat Koma Tibor készítette fel aki maga is tagja volt a Szalmavirág néptáncsoportnak.

A legfiatalabb táncosok Nagy Tamara és Jámbor Zsombor fáradhatatlanul járták a táncot nagyobb társaikkal, nem akartak lemaradni az őket körülvevő élménytől és fogadtatástól.

A szüreti bál fénypontja éjfél tájban érte el csúcspontját, amikor a néptáncosok bemutatták erre az alkalomra betanult néptánc összeállításukat, valamint megköszönték felkészítőjüknek Koma Tibornak a sok türelmet, amely bevallásuk szerint kellett, amíg megtanulták a tánc fortélyait.

A jókedvről és szórakozásról a Sláger Boys együttes gondoskodott, akik a behívogatásnál is szolgáltatták a zenét. A fiatalok és szülei ezúton mondanak köszönetet a HegyközcSATári Polgármesteri Hivatalnak és alkalmazottainak, a helyi RMDSZ szervezetnek a támogatásért, valamint mindenkinek, aki bármiben segített a mai rendezvény sikeres megszervezésében és lebonyolításában.

Októberi jeles napok

Október 15.

Szent Teréz napja.

Sokfelé szüretkezdő nap volt, például Baranyában vagy a Balaton szőlőtermő vidékein. Egerben Teréz-szedés az ekkori szüret neve. Bácskában, Bánátban asszonyi dologtíltó nap volt, nem moshattak, süthettek. A szüret a parasztgazdaságban nagyon fontos esemény. Általában a falubéli gazdák segítettek egymás szőlőjében a szüretelésnél, illetve bér munkásokat is alkalmaztak. A házigazda a szüretelőket megvendégelte, annak befejeztével pedig szüreti bálokat is tartottak. Szokásban voltak bizonyos szüreti multságok is, természetesen a munkák utolsó napján az ún. végzésekor. Ilyen tréfás szokás volt az uraság megköltözése, szüreti koszorú készítése (mint aratáskor az aratókoszorú), a gazda köszöntése tréfás versekkel, a legjobb szedők megajándékozása. A szüreti felvonulásokon gyakori az ún. baksus figura (Bacchus görög boristen nevéből), egy hordón ülő bábu, kezében poharat, lopótököt tartva.

Október 16.

Gál napja

Baranyában úgy tartják ettől a naptól kezdve érik a makk, ami a sertések kedvelt eledele volt. Halászó vidékeken Gál napján tartják az utolsó nagy halászatot, mert utána a halak a folyómeder mélyére ássák magukat, halat fogni már nem lehet.

Október 20.

Vendel napja.

A legenda szerint Vendel ír királyfi volt, a VII. században élt. Rómába zarándokolt, majd egy gazdához szegődött pásztornak. Ezért a jószágtartók, juhászok védőszentjükként tisztelték elsősorban a Dunántúlon. Gyakran ábrázolták pásztorruhában, lábánál kutyával. Kultusza viszonylag újkeletű, a XVIII. század során alakult ki. E napon nem fogták be az állatokat és vásárra sem vitték őket, nehogy Vendel elvigye az állatokat, azaz valamilyen fertőző betegség üsse fel a fejét a nyájban. A szent tiszteletére körmeneteket rendeztek, a pásztorok pedig ünnepet tartottak.

Október 21.

Orsolya nap szüretkezdő nap a Somló-vidéken. Időjárásjóslo nap is, azt tartották, ha szép az idő, karácsonyig enyhe marad.

Október 26.

Dömötör, keresztény vértanú napja. Az ország keleti felén a pásztorok védőszentje. Juhászújvnek is nevezeték, mert sokfelé ezen a napon számoltak el a juhászokkal, fizették ki a bérüket, meghosszabbították vagy megszüntették a szolgálataikat. Szent Mihály napjához hasonló jelentőségű nap a hajdani gazdasági évben. Nagy állatvásárokat is tartottak Dömötör napon. A hortobágy környéki pásztorok nagy multságokat rendeztek ezen a napon, birkapaprikást főztek, majd táncmultságot tartottak. Ezért juhászbálnak is nevezték.

Október 28.

Simon-Júdás napja, Hegyalján szüretkezdő nap. Az időjárás viszonylatában azt tartották, ha ettől a naptól kezdve Márton napig (november 11.) szép az idő, jó jövő évi termés várható.